

begraven is? Dat stond heel mooi; vooral die bloemen stonden erg mooi op dat doffe wit..."

„Wàvoore kist?” vroeg de Nieuwlander, in z'n vraag al getuigend van komende verbazing.

„Alluminium! — da's een soort van metaal... 't Ziet er net uit als zilver, maar doffer, en 't is veel lichter..."

„Wat uwe zeit, wat uwe zeit, 'n metàle kist!”

„Ja,” ging hij voort, ijverig 't discours aanhoudende. „Ja, 't is wel mooi, maar u begrijpt, zoo'n kist verteert heel langzaam, en dat moet verkeerd zijn.”

„Waarom?” vroegen z'n overbuurlui.

„Wel” — antwoordde zelvend de heer uit Nieuwland — „meneer heeft 't oog op Gods woord.”

„Nee, dat niet precies, ik bedoel dat 't schadelijk is voor den grond.”

„Vrekskuus, meneer,” viel haastig de Nieuwlander in — „nee, nee, niks slechter voor 't groeien van de planten dan lijken... O, dat weet 'k precies; bij ons op 't kerkhof, waar de boel dadelijk rot, omdat de kisten zoo los zijn, nee, daar wil niks groeien; ziet uwe, mijn tuintje is d'r vlak naast, — ik ben de doodgraver, om u te dienen, ziet uwe. Toen ik dat van die lijken nog niet wist, toen woonde ik daar óók al, en toen had 'k 'n pereboompje geplant en dat schoot lekker op, maar d'r kwamen geen pere an. — Wel man, weet je wat je nou doet — zei me buurman Janus toen — begraaf 'r 'n dooie kat onder. — En 'k heb 't gedaán meneer, en 't boompje is dóód gegaan. Nee, nee, lijken zijn slecht voor den groei. — D'r is één plekje klei op het kerkhof, daar gaan de notabelen in, ziet u, want daar blijven ze lang goed. Eergisteren ben ik 'r nog an 't lijkenrooien geweest, en toen lag de meester 'r nog net zooals 'ie er voor drie jaar d'r ingegaan was... Nou, daar op die klei, daar groeit de boel as koek. — Wat is 't hier voor grond op 't kerkhof?”

„Zand.”

„Zand? nou da's ook voor 't gemak van den graver hoor, want daar smelt de boel in. In 'n paar maanden is 't weg... In zand kunnen d'r wat gebòrgen worden!”

De doodgraver weidde nu verder uit over ontbinding, en over grondsoorten, en hij vertelde de meest lugubere ondervindingen, bij zijn beroep opgedaan. De heeren tegenover hem luisterden aandachtig en gaven ook griezigheden van sterfgevallen ten beste.

Hij voelde aanvankelijk pijnlijk dat gesprek, maar op eens was 'ie bang in schaterlachen te zullen uitbarsten, en toen lichtte 'ie t gordijntje wat op, om 'r z'n gezicht achter te verbergen. De stoet maakte 'n bocht... De lijkkoets stond juist midden op de brug, de beide rijtuigen waren nog op de gracht... En weer kwam 'r droefheid over 'm om de ongevoeligheid van de menschen, die die goede moeder Grijs begraven gingen.

Maar de doodgraver tikte 'm op z'n schouder en vroeg of 'ie dat gordijntje niet wou laten hangen, want 't stond zoo gek voor de menschen...

Toen zetten de drie hun discours voort: